

2. Delo prejme odobritev kot »pobožna zveza«

Ustanovitelj Opus Dei –
življenjepis sv. Jožefmarija
Escrivája.

18. Apr. 2020

[↗ Nazaj na kazalo](#)

Poslednji meseci babičinega življenja na tem svetu so bili precej burni. Na tem sicer ni nič posebnega, saj so bile nesreče – Gospodov križ – pri Escrivájevih pogost obiskovalec. Sredi stisk je Jožefmarija, odkar je

postal glava družine, vselej dosledno sledil nasvetu svojega pokojnega očeta. Nikdar ni pozabil, kako jih je gospod José, ko je bil on še otrok v Logroñu, spodbujal, naj se med seboj podpirajo, strnejo vrste in drug drugemu nudijo zavetje v naročju družine. Na ta način so bili kos vsem tegobam. Obilo gorja je v življenju okusila gospa Dolores, toda težave in bridkosti so se vselej ublažile ob domačem ognjišču, kjer so vsi nosili bremena vseh.

Pa vendar jo je v njenih zadnjih dneh doletela neprijetna izkušnja, ko je morala gledati, kako je njen sin javno očrnjen. Tedaj je razumevajoče povzela njegov položaj: zares ni imel niti enega mirnega dneva. Člani družine Escrivá so bili z nadnaravnim podvigom Dela tako povezani, da so se še naprej držali nasveta gospoda Joséja in so ustanovitelju trdno stali ob strani. V tem duhu lahko razumemo

Jožefmarijeve besede, ko je dva dni pred babičino smrtjo iz Léríde pisal Álvaru in mu dal zelo konkretno naročilo za gospo Dolores:

Poskrbi, da bo babica izročila tegobe svoje bolezní za moje namene, ki niso nič drugega kot prošnja Gospodu, naj nam skrajša te napore – če je takšna njegova Volja – in naj nam, dokler trajajo, naklanja veselje in nadnaravni pogled ter veliko ljubezni, da bi jih mogli prenašati.^[1]

Kateri novi naporí so to bili? Je imel v mislih žalostne dogodke, ki so se zgodili pozimi 1940/1941 v Barceloni?

* * *

Konec državljanske vojne je vsepovsod prinesel prepород pobožnega življenja in verskega dogajanja. Ponekod so bile spričo zagona več let zatirane gorečnosti znova vzpostavljena društva in

bratovščine. Spet so doživele razcvet Marijine kongregacije, ki so jih po večjih prestolnicah provinc vodili jezuiti. V Barceloni je bil njihov vodja pater Manuel María Vergés, goreč jezuit, velik duhovni govornik korpulentne postave in urejenega videza, mož z mogočnim glasom in vneto zavzet za napredek tega marijanskega združenja.^[2] V mestu ni bilo pomembne verske dejavnosti, pri kateri ne bi na neki način uradno sodelovali tudi člani kongregacije. Eden izmed najbolj izstopajočih dogodkov je bila slovesna devetdnevnicna k Brezmadežni, katere sklep je bil 8. decembra. Leta 1940 je pater Vergés oznanil, da bo tisto leto na ta dan prišel pridigat pater Carrillo de Albornoz SJ. Obetal se je svečan, vendar ne neobičajen dogodek, saj so devetdnevnicno obhajali v šolah, samostanih in župnijah po vsej Španiji ter kot pridigarje vabili imenitne goste.

Pobožnost se je odvijala v cerkvi na Ulici Caspe, poleg provincialne kurije in šole, ki jo je tam imela Družba Jezusova, kjer je bil tudi sedež Marijine kongregacije. V množici mladih, ki so poslušali madridskega pridigarja, sta bila tudi študent industrijskega inženirstva Rafael Escolá in njegov prijatelj Juan Bautista Torelló, bodoči psihiater. Oba sta bila na moč presenečena, ko sta prvi večer devetdnevnic slišala patra Carrilla navajati stavke, ki so bili dobesedno vzeti iz *Poti* (Rafael je za sprejem v Delo zaprosil dva meseca prej in je to knjigo dnevno uporabljal za meditacijo, Juan Bautista pa sicer še ni pripadal Delu, vendar je knjigo znal skorajda na pamet).

Sodeč po njuni prvi reakciji najbrž nista povsem dojela besed patra Carrilla, kajti v naslednjih dneh sta prijatelja, ne da bi temu posvečala posebno pozornost, preštevala,

kolikokrat je pridigar s prižnice citiral *Pot*. »Danes je bilo sedemkrat! ... Danes osemkrat!« je štel Juan Bautista,^[3] ne da bi opazil, da je bilo govornikovo početje v resnici seciranje knjige in izpostavljanje tega, kar se mu je v njeni vsebini zdelo neskladno s krščanskim naukom. Šlo je za prvi korak, kako mlade člane kongregacije odvrniti od nečesa, kar je bilo pozneje označeno kot »nova herezija«, ki se je širila med mladino.

(Niti Rafael niti Juan Bautista nista sprevidela, komu so bili streli patra Carrilla namenjeni. Le kako bi si mogla predstavljati, da bo kdo javno obsodil knjigo, ki jo je odobrila cerkvena oblast? V tistem trenutku ju je čudilo zgolj to, da pridigar ni omenil avtorjevega imena niti dela, iz katerega so navedki prihajali.)^[4]

Medtem je ustanovitelj, ne vedoč, kaj se je oznanjalo s prižnice, in ne da bi

se obotavljal spričo skromnega števila svojih sledilcev v Barceloni, le-te drzno opogumljal pri njihovem apostolatu. Bil je prepričan, da Gospod njegovih sinov ne bo spustil iz rok in jim bo dal posebnih milosti, da bi zmogli biti kos takratnim okoliščinam. Tako jih je kmalu po otvoritvi centra Palau, ki ni premogel niti osnovnega pohištva, že spodbujal, naj napravijo korak naprej in odprejo študentski dom: ***Bomo imeli veliko hišo v Barceloni prihodnje akademsko leto?*** jim je pisal. ***Od vas je odvisno.***^[5]

Pozneje jim v božičnem voščilu pravi:

Kako se imate v teh prazničnih dneh? Jaz prosim Jezusa, naj vam dá trdnega duha, polnega veselja in mladosti, kar je značilno za našo družino.

Vaša pisma prebiram počasi, in čeprav ne boste verjeli, nanje vedno odgovorim. O tem povprašajte Njega.

Pošiljam vam objem in vas blagoslavljam. Vesel božič. Vaš oče

Mariano.^[6]

Nekaj tednov pozneje, proti sredini januarja 1941, je pater Vergés, po besedah tam navzočega člana kongregacije, Santiaga Balcells, imel »epohalno pridigo«. Santiago je predtem slišal govoriti o Delu, vendar se takrat zanj ni kaj dosti zanimal. Vedel pa je, da je njegov brat Alfonso bral *Pot* ter obiskoval center Palau in da je bila najemna pogodba za stanovanje pisana na njegovo ime, ker je bil izmed mladih študentov, ki so bili v stiku z Delom, edini z zaključenim študijem medicine. Preostali niso izpolnjevali niti zakonsko določenega starostnega pogoja.^[7]

Santiago Balcells si ni mogel kaj, da se mu ne bi v spomin vtisnili ključni poudarki tiste pridige, o kateri se je potem med člani kongregacije precej razpravljalo.

»Kolikor se spominjam,«
pripoveduje, »je pater Vergés na začetku svojega nagovora povedal, da se v kongregaciji dogajajo zelo hude stvari, saj so med nami izdajalci ... Mogoče je, da so se nekateri v dobri veri pustili preslepiti propagandi nekega združenja, ki se je brez kakršnekoli odobritve s strani papeža ali krajevnega škofa [...] hotelo predstaviti z neko novo duhovnostjo ... in z novimi krepostmi: 'Prisila, nepopustljivost in brezobzirnost – od kdaj so to kreposti?' je dejal [...].

Vidi se, da ta *nova duhovnost* svojim članom dovoljuje, da lažejo, namreč zanesljivo vem, da nekateri so člani, vendar so mi to zanikali. Razen tega

pa so sanjači, kajti če se z nami, ki smo duhovniki in redovniki, ki imamo tonzuro in nosimo še habit ter smo podvrženi urniku in disciplini, dogaja, kar se pač dogaja ..., in se celo zgodi, da kdo *habit obesi na klin* – le kaj se bo šele zgodilo s temi mladimi, ki so brez kakršnegakoli razpoznavnega znamenja, oblečeni v suknjič in kravato, svobodni, da gredo, kamor se jim zahoče? Praktično nemogoče je, da bi vztrajali.«^[8]

Če se postavimo v vzdušje tistega časa, ni nenavadno, da so nekateri (pater Carrillo in drugi) zmotno mislili, da je pridiganje o posvečevanju sredi sveta nevarno in zgrešeno, in da so skladno s tem odločno ukrepali. Kot bomo videli, je ustanovitelj Opus Dei vedno menil, da so ljudje, ki so znotraj Cerkve tako silovito nasprotovali Delu, tako ravnali misleč, da na ta način služijo

Bogu (*putantes obsequium se praestare Deo* – Jn 16,2).

Ko tukaj obravnavamo nekatere dogodke, ki zdaj spadajo že v zgodovino, je treba dodati, da so bili za vernike Opus Dei, ki so zanje vedeli, povod za večjo zedinjenost z božjo voljo, ne da bi pri tem slabo sodili o namenih kogarkoli – tudi v tem so sledili Jožefmarijevemu zgledu. Sedaj lahko ta dejstva navajamo kot potrditev tega, kar je oče že predvidel, in sicer: da bodo čez čas drugi ljudje, brez osnove za presojanje tedanjih razmer, izrabili tiste zmotne trditve z neodgovornim in nekritičnim ponavljanjem ter da ne bo manjkalo posameznikov, ki bodo to počeli z namenom napadati Cerkev.

Santiago, eden izmed redkih tam navzočih, ki se mu je počasi začelo svitati, v katero smer so ciljale besede patra Vergésa, je napel ušesa.

Pridigar je nato prebral 28. člen statuta Marijinih kongregacij, ki je članom prepovedoval »vstopati v katerokoli drugo tovrstno združenje ali združenje s podobnimi cilji«. Tako so torej dobro vedeli, česa naj se držijo – jih je posvaril –, kajti kot voditelj in odgovoren za njihove duše je nameraval skladno s tem dosledno ravnati. Poslušalci so se še vedno spraševali, kaj je imel v mislih, ko je govornik kar naenkrat sklenil svoj nagovor, rekoč, da »ve, kdo zahaja v stanovanje na Ulici Balmes 62, in da bodo vsi, ki bodo hodili v to stanovanje, pa naj bodo zgolj privrženci tistega združenja ali pa dejansko člani, izključeni iz kongregacije in izbrisani iz knjige Device Marije«. ^[9]

Te besede, izrečene kot slovesna izjava in grožnja, so med navzočimi povzročile nepopisne občutke. Ko je bila svečanost končana, so nekateri ogovorili Santiaga Balcellsa ter ga

prosili, naj jim pove kaj več o svojem bratu Alfonsu. Toda v tistem trenutku Santiago še ni bil obveščen o tem, kar se je njegovemu bratu pripetilo kakšno uro poprej.

Poslušajmo, kako nam o tem v prvi osebi pripoveduje Alfonso: »Ko sem se neko nedeljo udeležil tedenskega srečanja kongregacije, me je poklical pater direktor – to je bil pater Vergés SJ – ter mi brez ovinkarjenja povedal, da ‘sem izključen iz kongregacije’. Ko sem presenečen in ne da bi doumel razlog, vprašal: ‘Pater, zakaj ...?’ mi je pokazal vrata in zgolj dodal: ‘Izključen si, ker si judež in izdajalec kongregacije.’«^[10]

Izključitvi Alfonsa Balcellsja so sledile še druge. Pater Vergés je verjel, da »ravna dosledno«, ko je upošteval ovadbe s strani ogleduhov, ki so bili po njegovih navodilih nastavljeni v nekem baru na Ulici Balmes, nasproti centra Palau.

Ves ta pogrom zoper mladinska združenja, ki so jih obravnavali kot zmotna in katerih cilj naj bi bil »žeti na tujem polju« ter odvrčati redovniške poklice s pretvezo, da se lahko posvečujejo v življenju sredi sveta, je izhajal od patra Carrilla. Kot se je zgodilo že v Madridu, so te doktrinalne sodbe spremljale neverjetne in groteskne govornice, ki so bile gotovo plod bujne domišljije mladih, nekoliko nepremišljenih študentov. Fantom z Ulice Balmes so pripisovali nepojmljive navade, kot na primer to, da naj bi na lesenem križu v kapeli izvajali križanja ali da so se zatekali v samoto gorskih vrhov in tam meditirali. (Brez dvoma je bila ta planinska praksa povezana s tem, da so na izletih po poti molili rožni venec ali pa v naročju gorá opravljali premišljevalno molitev.)^[11]

* * *

Ko se je 14. januarja 1941 v pismu nekemu prijatelju bežno dotaknil bridkosti, ki jih je trpel zaradi blatenja Dela, je ustanovitelj dejal: Gospod **zna pelinu dodati sladkost**. In tako je zapisal kljub temu, da je bilo **preveč dobrih ljudi, ki ne razumejo ali nočejo razumeti**.^[12] Da bi torej ubranil resnico pred lažnimi novicami, je madridski škof, gospod Leopoldo, sklenil, da z odlokom o odobritvi Dela ne gre več odlašati. To naj bi pomirilo razbesneli vihar.^[13]

Spričo dejstva, da sta tako Jožefmarija kot tudi cerkveni pravnik Bueno Monreal v svojih poskusih za primerno umestitev Opus Dei znotraj cerkvene zakonodaje obtičala v slepi ulici, so se zatekli k izhodu v sili ter morali sprejeti najmanj neustrezno rešitev. In glede na to, da člani Dela niso redovniki, temveč običajni verniki, »je edina pravna pot, ki je bila mogoča v tedanji

cerkvenopravni ureditvi, bila pot
laiških združenj«, pripoveduje
škofijski kanonist. »Glede teh
združenj je bilo tudi jasno, da Opus
Dei ni mogel biti niti *tretji red* niti
bratovščina, zato je preostala edino
še možnost, da privzame obliko
pobožne zveze.«^[14]

Potem ko je gospod škof pregledal
pravilnik in druge ustanovitvene
dokumente Opus Dei, jih je v drugem
tednu februarja 1941 vrnil
Jožefmariju skupaj z lističem, na
katerega je s svinčnikom zapisal
nekaj nebistvenih opazk. Mesec dni
pozneje je ustanovitelj oddal
dokončno besedilo in priložil listič,
na katerem je gospod Leopoldo podal
tiste neznatne napotke. Ko je škof
zagledal tisti listič, je obzirno, kakor
bi hotel pokazati, da sam ni imel
deleža pri ustanovni karizmi, ki je
bila pridržana izključno Jožefmariju,
dejal: »Če pred Bogom spoznate, da
ni primerno upoštevati tega, kar sem

zapisal, potem naj se to ne upošteva;
kajti navdih o Delu je bil dan
vam.«^[15]

Naslednji dan je Jožefmarija na
škofijo poslal dopis s prošnjo, naj se
Opus Dei cerkvenopravno odobri kot
pobožna zveza, zraven pa priložil še
pismo, datirano z 20. marcem:

Oče, pošiljam vam dopis, kakor ste ga
popravili. Zapisal sem datum 14.
februar, da bi bil odlok lahko izdan
na god sv. Jožefa.

Kmalu moram odpotovati v
Barcelono in Valencijo. Ko bi se le
mogel ob odhodu že veseliti
odobritve!^[16]

Dne 24. marca opoldne je v hiši na
Ulici Diego de León zazvonil telefon.
Oglasil se je Jožefmarija. Na zvezi je
bil škof in mu naznanil, da je na
praznik sv. Jožefa izdal odlok o
odobritvi Opus Dei. Prekipevajoč od
veselja je novico sporočil gospe

Dolores in skupaj z njo ter s Carmen in še s tremi ali štirimi, ki so bili takrat doma, je šel v kapelo zmolit *Te Deum*.

Prvo vest o tem so v centru Palau prejeli v zgoščeni obliki, saj je brzojavka obsegala zgolj dve besedi: ***Odobreno. Mariano.***^[17]

Odloka, povezana z odobritvijo, je generalni vikar Casimiro Morcillo 25. marca izročil Jožefmariju.^[18]

Mimogrede mu je povedal, da je ravno po podpisu odlokov v dvorec slučajno prispel gospod nuncij, msgr. Cicognani. Gospod Leopoldo ga je o tem koraku nemudoma obvestil:

»Gospod nuncij, pravkar smo odobrili Delo gospoda Joséja Maríe Escrivája.«

»Da ... da, napisal je neko knjigo izrekov ... *Pot*,« je dejal msgr. Cicognani, kot da bi si skušal priklicati v spomin nekaj, o čemer

mu je nekdo – z neznanim namenom – že spregovoril. Ko je obiskovalec opravil z uradnimi zadevami in je vikar ostal sam s škofom, ga je slednji vprašal: »Se vam ne zdi, da je bil gospod nuncij vnaprej obveščen in nastrojen proti Joséju Maríi?«

»Saj mi je že Escrivá povedal, da so hoteli poslati njegovo knjigo v Rim, da bi jo obsodili,« je pristavil Casimiro. »So to res poskusili?«^[19]

Še isti teden se je Jožefmarija odpravil v Valencijo, kjer naj bi od 30. marca do 5. aprila imel duhovne vaje za dekleta iz Katoliške akcije. Veselje zaradi odobritve Dela se je, ko je ustanovitelj pobliže proučil odlok, skazilo. Izvorno besedilo, ki ga je s tolikšno ljubeznijo sestavil gospod Leopoldo po posvetovanju z Jožefmarijem, je bilo izmaličeno. Kot je škof pravilno slutil, je bil nuncij popolnoma seznanjen z govoricami in klevetami, ki so krožile o Opus Dei,

in je gospodu Leopoldu svetoval, naj izloči tisto, kar bi bilo mogoče na tak ali drugačen način tolmačiti kot nekaj skrajnega. Bal se je, da bi bila ranjena občutljivost tretjih oseb ali da bi se morala cerkvena oblast vmešavati v poulične razprtije. Gospod Leopoldo je moral torej besedilo izpiliti, pri tem pa je od tistega, kar je sprva želel predstaviti kot jasen, neizpodbiten in hvale poln dokument o ustanovi, od katere je bilo pričakovati velik duhovni blagor za škofijo in za vesoljno Cerkev v bližnji prihodnosti, ostal zgolj pravniški dokument, ki je bil sicer pohvalen, toda brez potrebne natančnosti, s katero bi bilo dejansko stanje razčiščeno enkrat za vselej.^[20]—

A Gospod je ljubezniv in **znapelinu dodati sladkost**. Iz tistih duhovnih vaj v vasi Alacuás pri Valenciji sta izšla dva ženska poklica za Delo. Oče je to darilo prepoznal kot še eno izmed **kapljič medu**, s katerimi je

Gospod omilil njegove grenkobe. Tisti dve dekleti – ime jima je bilo Encarnita Ortega in Enrica Botella – nista nikoli izvedeli, kakšno ceno je oče plačal zanju. Pa tudi tega ne, da je naslednji dan po končanih duhovnih vajah, 6. aprila, ko sta šli v študentski dom na Ulici Samaniego, da bi ju Jožefmarija predstavil, ustanovitelj prejel posebno spoznanje. Gospod mu je prav tisto jutro dal vedeti, da se nuncij ne bo pustil prepričati na podlagi simpatije ali antipatije do Dela. Takole pripoveduje v enem izmed svojih pisem:

Na cvetno nedeljo 1941 sem pri maši po obhajilu premišljeval o temačnem obzorju s tisto – vsaj človeško – srčnostjo, ki se je postavila v bran in pred seboj ni imela drugega kot mojo šibkost, druge človeške obrambe pa nisem imel. Ves utesnjen sem Gospodu predstavil trenutne okoliščine. In notranji izrek – brez

hrupa besed, kakršni so bili v mojem življenju skoraj vsi, toda zelo natančen in jasen – je bil tale: Da bi se stvari uredile, se morajo zaplesti; v nunciaturu boste vstopili lažje kot v škofijski dvorec. To se je takrat zdelo nekaj nemogočega. Ko sem se vrnil v Madrid, sem lastnoročno zabeležko izročil Álvaru, ki ga je ob tem – tako kot mene – prevzela osuplost, vendar tudi gotovost. Dejstva so božje sporočilo potrdila kmalu zatem.^[21]

Po vrnitvi v Madrid je obiskal gospoda Leopolda, ki je zadovoljen nad tem, da je cerkvenopravno odobril Delo, to novico razglašal brez zadržkov. »Za začetek,« je dejal Jožefmariju, »je bila zaradi tega preganjanja dosežena odobritev Dela, saj se niti vam niti meni ni mudilo.«^[22]

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

[1] Pismo članom Dela v Madridu, EF-410420-2.

[2] Pater Manuel M. Vergés i Furnells SJ (1886–1956), je bil direktor barcelonske Kongregacije brezmadežne Device Marije in sv. Alojzija Gonzage od leta 1923, trideset let pozneje pa vrhovni predstojnik dóma Marijinih kongregacij. Prim. Frederic Udina i Martorell, *El Pare Vergés, S.I., Apòstol de la Joventut. La Congregació de la Immaculada, 1923–1953*, Barcelona 1995; in spominska zgibanka ob stoletnici rojstva patra Vergésa (1886–1986), Barcelona 1986.

[3] Prim. Rafael Escolá Gil, RHF, T-04837, str. 8; in Juan Bautista Torelló Barenys, *Sum.* 5195.

[4] *Prav tam.*

[5] Pismo iz Madrida članom Dela v Barceloni, EF-401115-1.

[6] Pismo iz Madrida članom Dela v Barceloni, EF-401200-2.

[7] Prim. Alfonso Balcells Gorina, RHF, T-00158, str. 6; in Santiago Balcells Gorina, RHF, T-07025, str. 13. Alfonso je ustanovitelja spoznal leta 1938, ko je šel ta obiskat Juana Jiménezza Vargasa na teruelsko fronto. Juan ga je predstavil Jožefmariju. Pozneje, septembra 1939, se je udeležil duhovnih vaj v Burjasotu, na katerih je pridigal ustanovitelj, vendar je za sprejem v Opus Dei zaprosil šele januarja 1943.

[8] Santiago Balcells Gorina, RHF, T-07025, str. 8–10. V zvezi s »sveto prisilo«, »sveto nepopustljivostjo« in »sveto brezobzirnostjo« prim. *Pot*, št. 44, 387–391, 396, 398, 399 ter ustrezne opombe v zgodovinsko-kritični izdaji, ki jo je uredil Pedro Rodríguez (Rialp, Madrid 2002).

^[9] *Prav tam*. Prim. Juan Bautista Torelló Barenys, *Sum*. 5195.

^[10] Alfonso Balcells Gorina, RHF, T-00158, str. 6.

^[11] Prim. Juan Bautista Torelló Barenys, *Sum*. 5195; Rafael Escolá Gil, RHF, T-04837, str. 9. V zvezi z izmišljotino o križu v kapeli pričuje José Luis Múzquiz de Miguel, da »je v barcelonskem centru Palau bil lesen križ v sobi, ki je bila pozneje preurejena v kapelo. Ena izmed klevet, ki so se širile v tistem času, je bila, da 'se križamo na lesenem križu'. Ko sem več let pozneje govoril z Bartoloméjem Roigom, sem se spomnil, da sem prvo informacijo o Delu v Barceloni dobil od študentov, njegovih prijateljev, ki so govorili, da 'na Ulici Balmes neki študentje opravljajo krvave obrede na nekem lesenem križu'. Ko je za to izvedel oče, je odločil, naj se tisti križ shrani za prihodnost – ali za kakšno drugo

kapelo – in naj se namesto tega tja postavi prav majhen križ: ***Tako ne bodo mogli reči***, je dodal v šali, ***da se tam križamo, saj za nas ni dovolj prostora***» (RHF, T-04678/1, str. 110).

[12] Pismo iz Madrida Emilianu Amannu Amannu, EF-410114-1.

[13] Prim. RHF, D-15713.

[14] José María Bueno Monreal, v: *Testimonios ...*, op. cit., str. 39–40. Odločitev za pravno obliko *pobožna zveza* ni pomenila, da je bila pot za nadaljnji pravni razvoj zaprta. Razen tega je dejstvo, da so se odločili za enostavno odobritev, in ne za vzpostavitev pravne osebe, »še očitneje nakazovalo na začasno naravo te izbire in na odprtost za prihodnje možnosti, pri čemer je bil še vedno izpolnjen praktični cilj, ki ga je hotela cerkvena oblast glede Opus Dei doseči: javno priznanje njegovega obstoja s strani krajevnega

škofa, izraz podpore in spoštovanja s strani cerkvene hierarhije ter potrditev, da v njegovi naravi, ciljih in predpisih delovanja ni ničesar, kar bi nasprotovalo nauku Cerkve» (Amadeo de Fuenmayor *et al.*, *op. cit.*, str. 100).

[15] Zapisek z dne 19. 3. 1941, RHF, D-15402. Ob isti priložnosti je škof Jožefmariju izročil kopijo v Rim poslane prošnje za dovoljenje za uporabo prenosnega oltarja, ki bi ga uporabljali za maševanje na duhovnih vajah za študente in mlade, na mesečnih duhovnih obnovah ter drugih srečanjih in pobožnostih. Preden mu je dal kopijo, jo je podpisal s temi besedami: »Prošnja, ki sem jo sestavil, oddal in osebno priporočil v Rimu meseca maja 1940. Leopoldo, škof v M[adrid] - A[lcalá].« In ko mu je dokument izročil, je dejal: »Za primer, če bi jaz umrl, shranite v svojem arhivu ta papir, ki je

neizpodbiten dokaz za to, da ste za svojo dejavnost in za diskretnost svojega dela vselej imeli podporo svojega škofa« (*prav tam* in RHF, D-15714-1).

Glej besedilo pravilnika (*Regulae*), oddano hkrati s prošnjo za odobritev, v: Amadeo de Fuenmayor *et al.*, *op. cit.*, *Apéndice Documental* 5, str. 511–513.

[16] Pismo iz Madrida msgr. Leopoldu Eiju y Garayu, EF-410320-1.

[17] Ko je popoldne molil *preces* s svojimi sinovi, je oče trikrat ponovil *Oremus et pro Antistite nostro Leopoldo*; istega dne je novico pisno sporočil gospodu Eliodoru Gilu Riveri. Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 551; José Luis Múzquiz de Miguel, *Sum.* 5843; Pismo iz Madrida Eliodoru Gilu Riveri, EF-410324-1. O jedrnati brzojavki z novico o odobritvi: Santiago Balcells Gorina,

RHF, T-07025, str. 18; in Laureano López Rodó, RHF, T-04696, str. 8.

[18] Odloka sta bila dva: vsebina prvega je bila odobritev *Opus Dei*, drugi pa se je nanašal na hrambo oddanih dokumentov. Spodaj sta navedeni obe besedili:

»Po seznanitvi s prejeto prošnjo, ki jo je vložil g. José M. Escrivá de Balaguer, in potem ko smo skrbno preučili *Pravilnik, Življenje, Red, Navade* ter *Ceremonial Opus Dei*, ki ga je ustanovil omenjeni gospod in ki deluje z našim ter našega generalnega vikarja dovoljenjem od leta 1928, smo potrdili in s pričujočim odlokom cerkvenopravno odobrimo *Opus Dei* kot pobožno zvezo, skladno s kanonom 708 *Zakonika cerkvenega prava*. In po posredovanju sv. Jožefa, na čigar god nam je dano veselje cerkvenopravno odobriti tako pomembno dejavnost gorečnosti, prosimo Boga, n. G., naj

se ne izgubi nobeden izmed velikih sadov, ki jih od nje pričakujemo. Glede hrambe izvoda *Pravilnika* in drugih dokumentov, naj se izvrši, kar določamo v posebnem odloku.

Madrid, 19. marca 1941

L + S / Leopoldo, ordinarij Škofije Madrid - Alcalá.«

In še odlok o hrambi:

»Potem ko je z današnjim dnem *Opus Dei* odobren kot pobožna zveza, ustanovljena leta 1928 z našim pooblastilom in dovoljenjem, in upoštevajoč diskretnost, ki jo je zaradi večje božje slave in učinkovitosti Dela treba spoštovati, določamo, naj se izvod njegovega *Pravilnika, Življenja, Reda, Navad, Duha in Ceremoniala* hrani v našem tajnem arhivu.

Madrid, 19. marca, na god sv. Jožefa, leta 1941.

L + S / Leopoldo, ordinarij Škofije
Madrid - Alcalá.«

Tadva odloka, ki sta bila shranjena v
tajnem arhivu Škofije Madrid, kar je
bilo nekaj običajnega v primeru
tovrstnih dokumentov, sta objavljena
v: Amadeo de Fuenmayor *et al.*, *op.
cit.*, *Apéndices Documentales* 6–7, str.
514–515.

[19] Zapisek z dne 25. 3. 1941, RHF,
D-30002.

[20] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.*
551; in Javier Echevarría, *Sum.* 2151
in 2152.

[21] *Pismo* 29. 12. 1947/14. 2. 1966, št.
12. Ohranjen je listič formata A6, na
katerega je Jožefmarija zgoščeno
zapisal ta izrek istega dne, 6. aprila
1941 (AGP, Sec. L.1, Leg. 16.). Prim.
tudi Álvaro del Portillo, *Sum.* 551.

[22] Poročilo o ustanoviteljevem
razgovoru z msgr. Leopoldom Eijom

y Garayem (8. 4. 1941), RHF, D-30003. Delo je bilo odobreno, vendar ne vzpostavljeno kot *pobožna zveza*. V *Zakoniku cerkvenega prava* iz leta 1917, kanon 686, je bilo določeno: »V Cerkvi se ne priznava nobeno združenje, ki ni bilo vzpostavljeno ali vsaj odobreno s strani zakonite cerkvene oblasti.« Pobožna zveza je za razliko od drugih združenj, na primer bratovščin, mogla biti vzpostavljena (se pravi formalno osnovana kot pravna oseba) ali preprosto odobrena; v tem primeru dejanje cerkvene oblasti »ne vzpostavi združenja kot pravno osebo, temveč ji dá pravico do obstoja in zmožnost prejemati duhovne milosti, zlasti odpustke« (kanon 708). O tem: Amadeo de Fuenmayor *et al.*, *op. cit.*, str. 100.

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/2-delo-prejme-odobritev-kot-
pobozna-zveza/](https://opusdei.org/sl-si/article/2-delo-prejme-odobritev-kot-pobozna-zveza/) (20. Mar. 2026)